

[Knud Jespersen.]

sin afslutning; forhåbentlig bliver den lykkelig, det vil sige med opfyldelse af de rejste krav. De borgerlige partiers kynisme og arbejdsgiverterroreren har jo bevidst lagt op til konflikt. Hvis den skal undgås, bør regeringen klart erklære, at den ikke vil være med til at fratage medlemmerne retten til at bestemme over egne løn- og arbejdsvilkår. Ad den vej vil arbejdsgiverne blive belært om, at enten forhandler de reelt, eller der bliver ingen produktion.

En hindring for fremgang, Hartling-regeringen, blev ryddet af vejen. Det betyder naturligvis ikke, at vi automatisk har åbnet for en ny politik, men det betyder, at vi har åbnet for en vej, der giver betingelser for en politik, som kan føre til et mere fuldkomment demokrati, og det er vel det, der bliver den fælles opgave for dem, der mener noget alvorligt med talen om folkestyret.

Nu afhænger meget, ja måske alt, af viljen til at støtte de kræfter fra regeringens side, støtte sig på den aktivitet, der fratog højrekræfterne regeringsmagten. Vil regeringen det og belært af erfaringerne føre en konsekvent arbejderpolitik, vil vi i fællesskab kunne komme igennem. Her tænker jeg på arbejderklassens samlede interesser. Men vil man ikke, men søger de anonyme standpunkters løsning til højre eller over midten, så vil man pådrage sig et stort ansvar. Folket er træt af tomme løfter og belærende taler fra folketinget, det ønsker målbevidst handling; mere end nogen sinde får de nærmeste måneder betydning for demokratiets udvikling. Lyttes der til folket, så vil fortidens kræfter i advokatjaketter ikke få følge, men om man regerer på den gammeldags facon, vil de kunne blive en trussel mod selve demokratiet.

Der skal ikke herske tvivl om DKPs holdning. Vi vil forsvare demokratiet for at gøre det bedre. Vi vil aktivt gå meget langt for at hindre en reaktionær sammensværgelse og et nyt sort kabinet, men vi vil aldrig gå på kompromis med vore principper og lade os drage ind i handlinger, der skader arbejderklassen. Vi ønsker trods de mange ting, vi kunne have draget frem fra genfremsættelse af fru Tove Nielsens meget dårlige forslag omkring uddannelsen til en række andre ting, at være lidt afventende og se de konkrete forslag, når de foreligger, og tage

stilling til dem. I den ånd er det, vi vil sige, at vi ønsker lykke på sejladserne for den nye regering, men i dette ligger der også ganske klare krav om en ny kurs, der skridt for skridt eller stykke for stykke fører kravet fra arbejdspladserne om fælles optræden imod storkapitalen ind som en fællesnævner for arbejderpartierne i folketinget. Vi havde blomster med i dag til regeringen. At det var roser, mærkes antagelig på tornene; at de var røde, håber jeg kan ses af farven.

Erhard Jakobsen (CD):

Hvad der kan bruges af gangbare politiske udtryk om regeringen, om regeringserklæringen, er vist brugt, så jeg skal afstå fra at sige flere af de ord. Jeg synes i og for sig, at den største kompliment, regeringen indtil nu har fået, sørgede hr. Knud Jespersen for. Han sagde nemlig, at det var tydeligt, at statsministerens tale ikke var skrevet af hr. Knud Jespersen. Ja, det er meget tydeligt, og det er betingelsen for, at regeringen har nogen som helst chance for at komme til at arbejde i dette ting. Det skal man være klar over. Regeringen behøver overhovedet ikke at lytte til, hvad der siges fra hr. Knud Jespersens side og den side af salen, det er ganske overflødigt, for det er i den modsatte side af salen, regeringen skal hente sin støtte. Den har ikke noget flertal, så længe den støtter sig på den venstre side af salen. Det tror jeg ikke er til at tage fejl af, sådan ligger situationen.

Så synes jeg også, at regeringen fortjener ros for én ting til. Man deltog ikke i dette grædekoneri over systemet, som nu også hr. Knud Jespersen var inde på en gang igen. Herregud, der er da ikke nogen, der tror, at systemet rasler, der er da ikke nogen, der tror, at de 90 pct. af befolkningen, der trives aldeles strålende i det borgerlige kapitalistiske samfund, giver sig til at vælte dette system, det er der da ingen, der for ramme alvor tror. Jo, det er der altså, men dem tager vi andre bare ikke alvorligt, og det skal regeringen endelig heller ikke gøre. Endnu er systemet ikke blevet så sløjt, at flygtningestrømmen går den vej, der er ingen af dem, der bor under det forbandede kapitalistiske system, der er begyndt at flygte over til østlandene endnu; derimod går strømmen den modsatte vej ufortrødent